

[Hjortlund Christensen]

morarenter. Vi var bekendt med, at der på dette område var nogle anviste retningslinjer fra 6 pct. op til 50 pct., og disse retningslinjer ønskede vi at medvirke til at lovgive om. Rente højden, som man i udvalget i flere dage kæmpede om, gik vi med på, fordi vi betragtede retningslinjerne som det væsentlige.

Når vi så her i dag er vidne til, at morarenterne over for erhvervslivet skal ændres fra 12 pct. pro anno til 15,6 pct. pro anno, må vi absolut melde fra. Var der så fradragsret for disse beløb, kunne det måske gå an, men reelt er rentehøjden med den nuværende rente 24 pct. pro anno, og den går op til 31 pct. og endda højere. Vi kan ikke se, at der er nogen rimelighed i, at man giver med den ene hånd og tager med den anden i henseende til erhvervslivet. I disse tider, hvor man taler om omkostningsdæmpende foranstaltninger, må vi absolut melde fra.

Waldorff (VS):

Jeg var muligvis lidt naiv omkring de her forslag. Jeg havde sådan set ikke ventet de store armsving, så jeg havde egentlig ikke tænkt mig at sige noget om lovforslagene. Men da jeg kan forestille mig, at skatteministeren sidder og tæller med for at finde ud af, hvordan det går, vil jeg da godt sige, at VS i det store og hele er positivt indstillet over for de her forslag. Det er vi bl. a. i konsekvens af, at vi stemte imod nedsættelsen af morarenten for 2 år siden, ligesom også DKP og SF gjorde det.

De to spørgsmål, vi godt vil have rejst i udvalget, er spørgsmålet om restskatterne især for almindelige lønmodtagere og spørgsmålet om mulighederne for faktisk at spekulere i at indbetale overskydende skat. Det vil vi nok gerne stille nogle spørgsmål om, men ellers er vi generelt positive.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg må erkende, at det var en lidt mere blandet modtagelse af skatte- og afgiftsforslag end den, der er sædvanen. Men så vidt jeg kunne tælle op, var der et flertal for lovforslagene, hvad vi naturligvis også havde regnet med, da vi udarbejdede dem.

Der var imod lovforslagene to argumenter, som hr. Anders Andersen først fremførte, og derefter blev de gentaget med ikke mindre

styrke af hr. John Winther, og endog hr. Bollmann var oppe i de samme højder. Disse to sæt af argumenter var dels, at man fandt, at morarentesatsen var for høj, dels ville man ikke rigtig acceptere argumentet om provenuforbedringerne.

Ingen af argumenterne er holdbare. For det første må det være således, at de rentesatser, som det offentlige arbejder med – og det, man skal være opmærksom på her, er, at det er offentlige penge, der er tale om – er af en sådan art, at de i videst muligt omfang er prohibitive, altså i videst muligt omfang forhindrer restancer, og der er vistnok ingen tvivl om, at netop morarentesatsen er medvirkende til at forhindre restancerne. De har ganske vist været for nedadgående, som hr. Bollmann var inde på det, men der er ingen tvivl om for mig, at dette yderligere vil medvirke til den nedadgående kurs, for så vidt angår restancerne. Det må være hele folketingets – jeg gentager: hele folketingets – opfattelse, at det skal gå den vej, at det offentlige ikke kan være tjent med at have meget store restancer stående ude, og det tror jeg også har interesse for såvel skattevæsen som toldvæsen.

Det andet synspunkt gik på provenuet. Det er ikke første gang, at man har accepteret, om jeg så må sige, takstforhøjelser som besparelser eller i hvert fald defineret dem som provenuforbedringer. Hvis vi nu anvender den sidste, lidt mere neutrale definition, kan man vistnok ikke argumentere imod, at forslaget gennemførelse vil medføre en provenuforbedring for statsfinanserne. Det er beklageligt, at der fra en række partiers side ikke er megen tilbageholdenhed, når det drejer sig om at fremsætte forslag, som vil forringe provenuet, og her er fremskridtspartiet jo ikke blandt de bageste. Men når der forsøges med provenuforbedrende forslag, som ikke alle er lige populære, men som er nødvendige, hvis man ønsker ansvarligt at medvirke, trækker man sig og kommer alene med de populære forslag, som forringer provenuet. Når der skal lægges ryg til forbedrende forslag, kan man ikke tælles med.

Hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, at dette indgår i et forlig mellem socialdemokratiet, regeringen og de radikale, og det er så sandt, som det er sagt. Det er vel nok at understrege, at det er der mange andre ting der gør, også inden for dette område, og det